

Sygn. akt IV KK 258/20

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 lutego 2021 r.,
sprawy **Z. L.**
skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 3 grudnia 2019 r., sygn. akt VII Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.
z dnia 25 czerwca 2019 r., sygn. akt III K (...)

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. L., kancelaria
adwokacka w K., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote
i osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia
za sporządzenie i wniesienie z urzędu kasacji na korzyść
skazanego Z. L.,**
- 3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 czerwca 2019 roku, sygn. akt III K (...), Sąd Rejonowy w K. uznał oskarżonych A. B. i Z. L. za winnych tego, że w dniu 17 czerwca 2017r. działając wspólnie i w porozumieniu i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po

uprzednim wprowadzeniu w błąd pokrzywdzonego J. K. co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, oferowali do sprzedaży telefon komórkowy wartości 2200 zł, a po otrzymaniu zapłaty nie wysłali zamówionego towaru, jak również nie zwrócili pokrzywdzonemu pieniędzy, doprowadzając J. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 2219 złotych, przy czym Z. L. czynu tego dopuścił się w warunkach recydywy podstawowej z art. 64 § 1 k.k., czym oskarżony A. B. wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk, zaś Z. L. wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu A. B. karę roku pozbawienia wolności, zaś oskarżonemu Z. L. na podstawie art. 286 § 1 k.k. karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonych Z. L. i A. B. środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody przez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonego J. K. kwoty 2219 zł.

Apelację osobistą od przedmiotowego wyroku wywiódł oskarżony Z. L., a także jego obrońca z urzędu.

Sąd Okręgowy w K. VII Wydział Karny Odwoławczy wyrokiem z dnia 3 grudnia 2019 roku, sygn. akt VII Ka (...), zaskarżony wyrok utrzymał w mocy uznając wniesione apelacje za niezasadne.

Od wyroku Sądu Okręgowego w K. kasację wniósł obrońca z urzędu skazanego Z. L., który zarzucił zaskarżonemu wyrokowi rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. oraz w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. przez zaakceptowanie przez Sąd odwoławczy dowolnej oceny dowodów, jak i pominięcia istotnych dowodów w sprawie przez Sąd pierwszej instancji i tym samym dokonanie przez Sąd odwoławczy oceny w sposób nierzetelny, wybiórczy i pozostający w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, a także i nie dostrzeżenie przez Sąd odwoławczy, że Sąd pierwszej instancji powinien był powziąć wątpliwości w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, co do winy oskarżonego Z.L.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości wraz z poprzedzającym go wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 25 czerwca 2019r., sygn. akt III K (...) i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu II instancji w tej sprawie i przekazanie jej Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego Z. L. okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, tj. takim, który przemawiał za jej oddaleniem na posiedzeniu w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k.

Stosownie do dyspozycji art. 523 § 1 k.p.k., zasadność kasacji jest oceniana z punktu widzenia skutecznego wykazania wystąpienia okoliczności wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. albo naruszenia prawa i to o charakterze rażącym oraz przedstawienia przekonujących argumentów, że to uchybienie wywarło istotny wpływ na treść wyroku. Oba te warunki, tj. rażące naruszenie prawa i istotny wpływ na treść wyroku, muszą wystąpić łącznie, a brak jednego z nich determinuje uznanie kasacji za całkowicie bezzasadną.

Trzeba też zaakcentować, że o ile bezwzględne przyczyny odwoławcze odnoszą się do całego postępowania sądowego, o tyle rażące naruszenia prawa – jako podstawa kasacji – muszą być ściśle powiązane z postępowaniem odwoławczym. Jak już wielokrotnie podkreślano, w orzecznictwie Sądu Najwyższego od lat utrwalone jest stanowisko, odwołujące się zresztą do wyraźnej woli ustawodawcy, zgodnie z którym postępowanie kasacyjne ani nie stanowi trzeciej instancji ani nie oznacza ponownego rozpoznania sprawy zakończonej już przecież prawomocnym wyrokiem.

W realiach niniejszej sprawy należało podzielić stanowisko prokuratora udzielającego odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego Z. L., który trafnie zauważył, że zarzuty podniesione przez skarżącego są w istocie zmodyfikowaną wersją zarzutów stawianych wcześniej wyrokowi sądu pierwszej instancji w zwykłym środку odwoławczym. Podobnie, jak na wcześniejszym etapie procesu, odnoszą się one do konkretnych ocen i związanych z nimi ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji w niniejszej sprawie i stanowiących podstawę skazania Z. L.,

bądź koncentrują się na podważaniu oceny wiarygodności poszczególnych źródeł dowodowych. Taki sposób kontestowania wyroku sądu odwoławczego nie jest jednak skuteczny, jako że nie spełnia podstawowych wymagań stawianych skardze kasacyjnej, a określonych w ustawie procesowej, tj. obowiązku wykazania, że to sąd odwoławczy w toku swojego postępowania dopuścił się rażących uchybień mających istotny wpływ na treść orzeczenia. Nie jest natomiast wystarczające, aby te same zagadnienia, które podnoszono w apelacji, jako przejawy wadliwej oceny dowodów, niezasadne odmówienie waloru wiarygodności poszczególnym źródłom dowodowym, a w konsekwencji błędne ustalenia faktyczne co do przebiegu wydarzeń albo udziału w nich i roli skazanego, na etapie postępowania kasacyjnego prezentować jako pominięte lub nienależycie rozważone przez sąd odwoławczy.

Analiza pisemnego uzasadnienia sporządzonego przez Sąd odwoławczy świadczy o tym, że Sąd ten odniósł się do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji i nie jest rolą sądu kasacyjnego ponawianie ocen i argumentów zawartych w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Odnotować jedynie trzeba, że nie jest skutecznym sposobem podważania relacji współoskarżonego A.B. przywoływanie jego wcześniejszej karalności zarówno za fałszywe zeznania, jak i za przestępstwo popełnione na szkodę banku przy użyciu środków komunikacji elektronicznej. Wiarygodność dowodu pochodzącego ze źródła osobowego jest oceniana w każdym wypadku indywidualnie, co słusznie podkreślił sąd odwoławczy i nie ma przeszkód normatywnych, aby na gruncie nie tylko różnych postępowań, ale nawet w jednym procesie informacje pochodzące z tego samego źródła dowodowego uzyskały walor wiarygodności tylko w pewnym zakresie, a odmówiono im wiary w pozostałej części. Nie zmienia tego przekonania informacja przywołana przez skarżącego dotycząca linii obrony prezentowanej przez A. B. w toku innego postępowania. Wręcz przeciwnie, już sam fakt, że skazany Z. L. miał skierować K. C. do A. B. jako osoby, która może temu świadkowi udostępnić dane osobowe niezbędne do założenia konta na cudze nazwisko potwierdza, iż takie postępowanie było praktykowane przez A. B. i znane w jego otoczeniu. Nie było przecież sprawą przypadku, że skazany Z.L. właśnie do tego ostatniego skierował swojego znajomego. Skarżący nie podważył też skutecznie argumentacji sądu

odwoławczego odnoszącej się do oceny wiarygodności relacji złożonej przez św.d. K. C. Znaczenie różnic w jego relacji jest daleko poważniejsze niż starał się to wykazać autor kasacji, a zaangażowanie w czynności związane z założeniem konta bankowego i przejęciem związanych z tym dokumentów – wspiera relację A. B. Trafnie dostrzegł to w swoich motywach sąd odwoławczy rozpoznając podniesiony w tej samej materii zarzut apelacyjny.

W tych warunkach nie można było podzielić poglądu autora nadzwyczajnego środka zaskarżenia, w którym zakwestionowano zakres i sposób przeprowadzenia kontroli instancyjnej w tej sprawie. Wszystkie istotne zagadnienia podniesione w apelacji obrońcy skazanego Z. L. zostały rozstrzygnięte przez Sąd Okręgowy w K. Częściowe odesłanie do argumentacji przedstawionej w pisemnych motywach Sądu I instancji było dopuszczalne w sytuacji, gdy akceptowana analiza i ocena były odpowiednio wnikliwe i szczegółowe, a same okoliczności przywołane przez sąd *meriti* jako przesłanki tej oceny, nie były kwestionowane. Także zarzuty sformułowane w osobistej apelacji skazanego spotkały się z należyтым ustosunkowaniem ze strony sądu odwoławczego.

W tej sytuacji brak było podstaw do zakwestionowania sposobu i zakresu wykonania przez ten Sąd obowiązku kontroli instancyjnej. Natomiast sytuacja materialna skazanego Z. L. przemawiała za zwolnieniem go od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.